

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Camilla Läckberg

Silver Tears (Vingar av silver)

Copyright © 2020 by Camilla Läckberg

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden. All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Milica Rakić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2021

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KAMILA LEKBERG

SREBRNE SUZE

Prevela sa engleskog
Jelena Radojčić

Stela

Za Karin

PRVI DEO

Dvojica zatvorenika osuđenih zbog ubistva pobjeglo je rano jutros iz zatvorskog prevoza. Iskoristili su priliku kada se njihov čuvar zaustavio na odmorištu Grena na auto-putu E4, i pobjegli u šumu.

Na lice mesta pozvano je nekoliko patrolnih automobila, ali potraga za beguncima za sada je bez rezultata.

Prema rečima portparolke za štampu švedskog zatvora i službe za uslovne kazne, Karin Malm, ne smatra se da muškarci predstavljaju pretnju za javnost.

Aftonbladet, 5. jun

Faje je uključila aparat za kafu. Dok se espresso pravio, gledala je kroz visoki prozor u kuhinji. Kao i uvek, pogled ju je oborio s nogu.

Kuća u Raviju postala je njen raj na zemlji. Samo selo nije bilo toliko veliko – u njemu je živelo svega dve stotine stanovnika. Da biste obišli celo selo, bilo vam je dovoljno oko pet minuta, ako sporije hodate. Ali na sredini malog trga nalazio se restoran koji je služio najbolju picu i testenine koje je ikad jela. I bilo je krcato svake večeri. Ponekad bi svratilo nekoliko turista, a sada, kada se bližio kraj maja, njihov broj je bio sve veći. Francuski biciklisti puni entuzijazma, ili američki penzioneri koji su unajmili kamp-kućicu i ispunjavali svoj san da vide Italiju, dok se njihova odrasla deca očajnički pitaju zašto njihovi roditelji insistiraju na tome da vode svoj život, umesto da prihvate dužnost bebisiterki za unuke.

Ali nema Šveđana.

Faje ovde nije videla nijednog Šveđanina otkako je kupila kuću. To je presudilo u izboru lokacije. U Švedskoj je bila na daleko poznata. U Italiji je želela da bude anonimna, to joj je bilo potrebno.

Prelepa stara kuća koju je kupila zapravo se nije nalazila u selu – bila je udaljena dvadesetak minuta hoda. Nalazila se visoko na brdu, a uz celu stranu kojom se stizalo do kuće rasla je vinova loza. Faje je volela da šeta strmim seoskim ulicama i kupuje hleb, sir i sušenu pršutu. Bio je to pravi kliše života na italijanskom selu, i ona je u potpunosti uživala u njemu. Tokom poslednje dve godine, dok je njen bivši suprug čamio u

švedskom zatvoru, ovde je stvorila sigurno utočište za dve osobe koje su joj bile najvažnije na svetu: ćerku Džulijen i majku Ingrid. Ove nedelje pridružila im se njena najbolja prijateljica i poslovna saradnica, Kerstin, koja je mazila Džulijen kao da je njena, i tokom svog boravka takmičila se s Ingrid u tome koja će više razmaziti dete.

Espresso je bio spreman. Faje je uzela šolju i ušla u dnevnu sobu u zadnjem delu kuće, gde su zvuci prskanja i zadovoljnih dečjih povika odavali postojanje bazena pre nego što biste ga videli. Volela je dnevnu sobu. Za ukrašavanje kuće trebalo joj je vremena, ali njeno strpljenje i jedan od najtalentovanijih italijanskih dizajnera enterijera omogućili su da sve ispadne onako kako je želela. Kuća je imala debele kamene zidove koji su sprečavali toplotu da prodre unutra, i činili je hladnom čak i u najtoplijim letnjim mesecima, ali je zato unutra bilo prilično mračno. To su ublažili velikim komadima svetlog nameštaja i dobrim, diskretnim osvetljenjem. Veliki prozori prema unutrašnjem dvorištu takođe su puštali svetlost unutra. Dopadalo joj se kako dnevna soba gotovo neprimetno izlazi na terasu.

Bela zavesa ju je pomilovala dok je izlazila napolje. Popila je gutljaj espresa, i gledala ćerku i majku, koje je u početku nisu primetile.

Džulijen je tako porasla, a kosa joj je zbog uticaja sunca bila gotovo bela. Gotovo svakodnevno pojavljivale su joj se nove pege. Bila je lepa, zdrava i srećna, baš kao što je Faje želela da bude. Baš kako joj je omogućio život bez Džeka.

„Mamice, mamice, vidi! Plivam bez mišića!”

Faje se nasmešila i namestila oduševljeni izraz lica kako bi pokazala svojoj ćerki koliko je zadivljena. Džulijen je plivala u dubokom delu bazena, zamahujući rukama kao kuca, ali potpuno oslobođena svojih Bamse mišića, koji su ležali na ivici.

Ingrid je usplahireno posmatrala svoju unuku, sedeći napeto, spremna da skoči na noge i baci se u bazen ako zatreba.

„Opusti se, mama. Naučila je.”

Faje je otpila još jedan gutljaj espresa, gotovo ispraznivši šoljicu, i odšetala dalje na terasu, zažalivši što nije napravila kapučino.

„Uporno želi da ostane u dubljem delu”, rekla je majka gledajući očajno u Faje.

„Mislim da je na majku.”

„Baš ti hvala, vidim to i sama!”

Ingrid se nasmejala, a Faje se zaprepastila – kao i toliko puta tokom ove dve godine – time koliko je njena majka lepa. Uprkos svemu kroz šta je u životu prošla.

Niko, sem Faje i Kerstin, nije znao da su Ingrid i Džulijen žive. Za ostatak sveta, obe su bile mrtve – Džulijen je ubio otac, koji je sada služio doživotnu kaznu zbog toga u Švedskoj. Umalo da je uspeo da slomi Faje. Ljubav prema njemu ju je učinila žrtvom, ali na kraju se pobrinula da on plati za sve.

Faje je otišla do majke i sela pored nje, u fotelju od ratana. Ingrid je nastavila da posmatra Džulijen, napeta.

„Moraš li ponovo da ideš?”, pitala je, ne skrećući pogled s unuke.

„Imamo mnogo posla u ovom periodu. Širenje brenda *Osve-ta* na američko tržište znači da moramo da se probijemo kroz mnogo birokratije. A tu je i italijanska akvizicija, koja će nam obezbediti uporište u Rimu. Đovani, vlasnik, želi da proda, ali kao i svi muškarci, ozbiljno precenjuje sopstvenu vrednost. Vreme je da shvati da je moja ponuda najbolja koju će dobiti.”

Majka je zabrinuto skrenula pogled s Faje ka Džulijen.

„Ne razumem zašto i dalje toliko radite. Sada imate samo deset posto udela u *Osveti*, i nikada više nećete morati da mrdnete prstom zahvaljujući bogatstvu koje ste stekle prodajom akcija.”

Faje je slegnula ramenima i iskapila poslednje kapi espresa, a zatim spustila šolju na sto od ratana.

„Naravno, jednim delom bih zaista volela da ostanem ovde s vama dvema. Ali znaš ti mene. Za nedelju dana bih umrla od dosade. A bez obzira na to koliko imam uдела, *Osveta* je moje čedo. I dalje sam predsednik. Štaviše, osećam ogromnu odgovornost prema svim onim ženama koje su uskočile i investirale, i koje su sada deoničari. One su rizikovale za mene i kompaniju, i želim da nastavim kako bih im za to uzvratila. U stvari, razmišljala sam o tome da kupim veći udeo ako postoji neko ko želi da proda. U svakom slučaju, za njih bi to bio dobar izlaz.”

Ingrid se lagano uspravila kada se Džulijen praćaknula na drugoj strani bazena.

„Sestrinstvo”, uzdahnula je, a zatim se ugrizla za jezik i izvini-la. „Plašim se da ne gledam baš isto na žensku solidarnost kao vi.”

„Druga su vremena, mama. Žene se drže zajedno. U svakom slučaju, Džulijen nema ništa protiv da na brzinu skoknem do Rima – razgovarale smo o tome juče.”

„Znaš da mislim da si neverovatno pametna? Znaš da sam ponosna na tebe?”

Faje je uzela Ingrid za ruku.

„Da, mama, znam. Čuvaj dete i pobrini se da se ne utopi, i ja ću uskoro biti kući.”

Faje je otišla do ivice bazena. Džulijen je frktala, i zamahivala jednom pa drugom rukom, gutajući hladnu vodu.

„Ćao, dušo, idem sad!”

„Ćao, ć...”

Ostatak pozdrava utopio se u još jednom gutljaju vode, kako je Džulijen pokušala da mahne tokom plivanja. Faje je krajičkom oka ugledala Ingrid koja je požurila prema bazenu.

Elegantan *luj viton* kofer stajao je u dnevnoj sobi, spakovan i spreman za polazak. Limuzina kojom će se odvesti do Rima

verovatno je već stigla. Podigla je kofer kako točkićima ne bi izgrebala pod od tamnog drveta i krenula prema ulaznim vratima. Dok je prolazila pored radne sobe, primetila je Kerstin zadubljenu u nešto na ekranu računara, s naočarima navrh nosa kao i uvek.

„Kuc-kuc, idem ja...”

Kerstin nije podigla pogled – između očiju joj se pojavila duboka bora koja je ukazivala na zabrinutost.

„Da li je sve u redu?”

Faje je zakoračila u sobu i spustila torbu.

„Ne znam...”, rekla je Kerstin polako, ne podižući pogled.

„Sada me brineš. Ima li veze s akcijama? Ili Amerikom?”

Kerstin je odmahнула glavom.

„Još ne znam.”

„Treba li da brinem?”

Kerstin je malo sačekala pre nego što će odgovoriti.

„Ne... još ne.”

Automobil ispred kuće je zatrubio, i Kerstin je pokazala glavom ka ulaznim vratima.

„Kreni. Sklopi taj posao u Rimu. Onda ćemo pričati.”

„Ali...”

„Verovatno nije ništa.”

Kerstin joj se umirujuće nasmešila, ali dok je Faje išla prema teškim drvenim vratima, nije mogla da se oslobodi osećaja da se nešto događa. Nešto preteće. Ali izaći će s tim na kraj. Sigurno. Takva je ona bila.

Sela je na zadnje sedište, dala šoferu znak da krene i otvorila malu flašu koja ju je čekala. Dok je automobil odmicao prema Rimu, zamišljeno je pijuckala šampanjac.

Faje je zagledala svoje lice u ogledalu lifta. Tri muškarca u odelima promatrala su je s divljenjem. Otvorila je svoju *šanel* torbicu, napućila usne i pažljivo nanela na njih *Osvetin* ruž. Gurnula je pramen plave kose iza uha i zamenila poklopac s ugraviranim *O* baš u trenutku kada je lift stigao do predvorja. Muškarci su se razmakli kako bi je pustili da prva izađe. Koraci su joj odzvanjali podom od belog mermera, a crvena haljina joj je lepršala na noćnom povetarcu dok je vratar pridržavao otvorena staklena vrata.

„Taksi, *sinjora?*”, pitao je.

Odmahnula je glavom i nasmešila se, ne usporavajući, i skrenula desno kada je stigla do pločnika. Saobraćaj pred njom bio je u zastoju. Vozači su trubili i psovali kroz spuštene prozore.

Uživala je u slobodi samostalne posete gradu u kom gotovo nikoga nije poznavala i gde niko od nje nije mogao ništa da zahteva. Oslobođena odgovornosti, oslobođena krivice. Sastanak sa Đovanijem, vlasnikom male porodične kozmetičke firme koja će dopuniti postojeću liniju proizvoda *Osvete*, protekao je sjajno. Čim je Đovani shvatio da ne može da iskoristi majstorstvo i mušku dominaciju da je ubedi da pristane na njegove uslove, sastanak se preokrenuo u njenu korist.

Faje je volela igru pregovaranja. Suprotstavljeni igrači obično su bili muškarci i uvek bi pogrešili i potcenili njenu stručnost samo zato što je bila žena. Kasnije, kada bi morali da priznaju poraz, muškarci su reagovali na dva načina. Jedni bi napustili sastanak kipteći od besa, još više mrzeći žene. A tu

su bili i oni koji su u tome uživali, koje bi njen naredbodavni stav i znanje uzbudili, pa su sastanak napuštali s nabreklihom u pantalonama, pitajući je da li je slobodna za večeru.

Faje se opuštala u večernjoj šetnji kroz grad koji je brujaio oko nje, privlačeći je svime za čime je čeznula. Hodala je bez ikakvog cilja. Prilika će se već ukazati, trebalo je samo da dopusti da joj ritam grada obuzme telo.

Neće proći mnogo, i ponovo će morati da navuče masku i zaigra ulogu koja je u domovini postala njena. Ali večeras je mogla da bude ono što želi. Hodala je ne zaustavljajući se, sve dok nije stigla do prelepog popločanog trga. Zalutala je dublje u lavirint vijugavih uličica.

Morate da se izgubite da biste se ponovo digli, pomislila je u sebi.

Neki čovek je izronio iz senke i promuklim šapatom joj ponudio svoju robu. Faje je samo odmahнула glavom. Velika vrata okupana žutom svetlošću uličnih lampi tiho su se otvorila i kroz njih je zakoračilo dvoje ljudi – muškarac i žena – koji su čekali ispred.

Faje se zaustavila i osvrnula pre nego što je promenila smer i uputila se prema vratima koja su se ponovo zatvorila. Na vratima se nalazilo malo zvono. Kamera iznad nje. Pritisnula je dugme, osluškujući, ali ništa nije čula. Na kraju je brava kliknula i vrata su se otvorila. Pred njom se otvorila ogromna prostorija ispunjena lepim ljudima i zveckanjem čaša. Tik pred njom bio je stakleni zid, a iza njega veličanstvena terasa. Osvetljene ruševine Koloseuma blistale su poput olupine svemirskog broda u daljini.

U velikom ogledalu sa pozlaćenim okvirom mogla je da vidi doterane bezlične senke koje su, iza nje, ćaskale u grupama. Žene su bile mlade, lepe i s ukusom našminkane, odevene u elegantne kratke haljine. Muškarci su uglavnom bili nešto

stariji, ali su, takođe, dobro izgledali – zračili su smirenošću i samopouzdanjem, kakve često daje bogatstvo. Do nje su dopirali kraći fragmenti razgovora na italijanskom. Čaše su se dopunjavale, praznile, i dopunjavale.

Nedaleko od nje, ljubio se jedan mladi par. Faje ih je fascinirano proučavala, ne uspevajući da odvoji pogled od njih. Bili su mladi – otprilike oko dvadeset pet godina. On je bio visok i lep na onaj italijanski način, sa elegantnom bradicom, istaknutim nosom, i tamnom kosom začesljanom u stranu. Ona je nosila skupocenu belu haljinu koja je bila uzana oko bokova i isticala tanak struk. Tamnosmeđa kosa bila joj je podignuta u jednostavnu frizuru.

Očigledno su bili toliko zaljubljeni da nisu mogli da odvoje ruke jedno s drugog. Njegovi dugi prsti bi svako malo ponovo kliznuli po unutrašnjosti njenih preplanulih butina. Faje se nasmešila. Kada joj se pogled susreo s pogledom te žene, nije ga skrenula – umesto toga, mirno je razmišljala o paru. Prišla je svoje piće – *viski sor* – ustima. Nekada davno, i ona je bila tako zaljubljena. Ali ta ljubav ju je ugušila, pretvorivši je u inertno stvorenje bez volje, koje je živelo u zlatnom kavezu.

Tok misli prekinula joj je mlada žena koja joj je iznenada prišla.

„Moj verenik i ja se pitamo da li biste želeli da popijete piće s nama”, rekla je na engleskom.

„Ne izgledate kao da želite društvo”, uzvratila je Faje raspoloženo.

„Vaše bi nam prijalo. Veoma ste lepi.”

Ona se zvala Frančeska i bila je rođena u Porto Alegreu, brazilskom gradu blizu Istočne obale. Radila je kao model, a pored toga je bila i slikarka. On se zvao Mateo, a njegova porodica vodila je mnogo hotela i restorana. I on je slikao, iako nije bio tako dobar kao Frančeska, objasnio je s blagim osmehom.

Bili su ljubazni, fini, i zasmijavali su je. Njihov životni polet i bezbrižnost bili su zarazni. Faje je bila očarana njima, a popila je još dva pića. Zaslepeli su je njihova lepota, mladost, i međusobna ljubav, i nije osetila nikakvu zavist. Nije žalila što nema muškarca. Želela je da kontroliše sopstveni život i da ne razmišlja sve vreme o nekom drugom. Ipak, uživala je posmatrajući ovo dvoje zajedno.

Sat vremena kasnije, Mateo se izvinio i otišao prema toaletu.

„Uskoro odlazimo”, rekla je Frančeska.

„I ja. Sutra putujem kući.”

„Da li želiš da svratiš kod nas malo, da nastavimo ovo večer?”

Faje je razmatrala ponudu ne spuštajući pogled. Može da nadoknadi manjak na putu kući. Nije želela da se večer završi – ne još. Želela je još da ih gleda.

Taksi se zaustavio ispred velike kuće, divnog izgleda. Mateo je platio, izašli su iz automobila, a vratar ih je pustio unutra. Stan, koji se nalazio na poslednjem spratu, imao je ogromne panoramske prozore i balkon, s pogledom na lep park. Zidovi su bili prekriveni crno-belim fotografijama. Kada ih je Faje pažljivije pregledala, shvatila je da je na nekima od njih Frančeska. Iz zvučnika je dopirala neka vrsta italijanskog popa. Iza nje, Mateo je mešao žestoka pića iz nekoliko boca koje su stajale na kolicima. Frančeska je ispričala nešto zbog čega se Faje nasmejala onako kako nije odavno.

Faje je sela pored Frančeske na ogroman kauč krem boje. Mateo im je pružio piće pre nego što je seo pored Faje, s druge strane. Bila je opijena, tako da joj se prijatno vrtelo u glavi. Žamor sa ulice delovao je umirujuće, ali ona je istovremeno bila ispunjena napetim iščekivanjem i uzbuđenjem.

Frančeska je odložila svoje piće na stočić, polako se nagnula, nežno prstima odgurnuvši tanku bretelicu crvene haljine

i poljubila Faje ispod ramena. Talasi toplote prostrujali su joj telom. Mateo joj je okrenuo glavu, približivši usne njenima, pre nego što se u poslednjem trenutku izmakao, pa prešao usnama preko njenog vrata duboko udahnuvši, da bi je zatim poljubio. Frančeska ju je nežno mazila rukom po butini, penjući se, da bi se u poslednjem trenutku zaustavila i zadirkujući je prebacila na donji deo leđa. Činilo joj se kao da je u snu.

Prvo su svukli nju, a zatim su to učinili i oni.

„Želim da vidim vas dvoje”, šapnula je Faje. „Zajedno.”

Pred očima joj se pojavilo Džekovo lice – pomislila je na period kada je pričao o tome da bi mogli da pozovu neku ženu da im se pridruži. Faje je odbila. Ne zbog toga što je ta pomisao nije privlačila, već zato što je oduvek bilo tako očigledno da je to želeo zbog sebe. S Frančeskom i Mateom je bilo drugačije. Faje je bila tu zbog oboje. Nije to bilo zato što su dosadili jedno drugome, već zato što su njihova ljubav i privlačnost bile toliko jake da su se presipale, i bilo ih je dovoljno za još nekoga. I uživala je u čitavoj situaciji.

Faje je zastenjala kada ju je Mateo savio – preko Frančeske – i ušao u nju s leđa. Faje je gledala u široke oči Brazilke, čiji se verenik zabijao u nju. Frančeski su usne bile poluotvorene, a pogled intenzivan, radoznao.

„Sviđa mi se da gledam kako je jebeš, dušo”, šapnula je Frančeska Mateu.

Ona im je poslužila da prodube svoju bliskost, mada je i sama bila uključena.

Faje samo što nije svršila, kada je Mateo izašao iz nje. Njihova gola, oznojena tela bila su isprepletana na širokom kauču. Ništa što je Faje ikada doživela nije bilo tako intimno kao učestvovanje u zadovoljstvu ovih lepih, zaljubljenih ljudi. Sva je drhtala kada joj se Frančeska približila. Zagledane jedna u

drugu, spustile su se na sve četiri na ivici kauča i izvile leđa. Mateo je stajao iza njih, prodirući prvo u Frančesku, a zatim u Faje, pre nego što je premestio kitu između njih. Konačno, Faje je dostigla vrhunac. Glasno je vrištala. Mateo više nije mogao da se obuzda; disao je sve teže.

„U nju”, dahtala je Frančeska.

Faje je osetila kako postaje sve tvrdi, pre nego što je eksplodirao.

Posle su nastavili da se preplicu, pa su legli u veliki krevet u susednoj, spavaćoj sobi – sve troje. Podelili su cigaretu, i dalje duboko dišući. Faje je podesila budilnik na svom mobilnom telefonu kako se ne bi uspavala, pre nego što je pokušala da zaspi. Odustala je pola sata kasnije. Pažljivo se izvukla i ustala iz kreveta ne probudivši par. Lagano su se promeškoljili u snu, zagrlili jedno drugo i privukli se bliže toplom delu kreveta, na kom je ležala Faje.

Gola je točila šampanjac iz otvorene boce u čašu, a zatim je i čašu i flašu iznela na balkon, i uživala u zvucima i svetlima grada. Sela je na ležaljku i podigla noge na ogradu. Topao letnji povetarac milovao je njeno golo telo, nežno je golicajući, zbog čega su je prolazili žmarci. Ipak, trenutak koji je trebalo da bude savršen, pomutile su misli o izrazu lica koji je imala Kerstin dok je gledala ekran u radnoj sobi, neposredno pre nego što je Faje napustila kuću prethodnog dana. Kerstin se nije uznemiravala zbog mnogo toga. Bila je stena o koju su se druge stene mrvile u prašinu. Nešto se desilo.

Faje je zamišljeno pijuckala šampanjac dok su je misli nosile. Toliko toga su mogle da pogreše u kompaniji velikoj poput *Osvete*, posebno imajući u vidu velika ulaganja. Veliki novac, velika ulaganja, velika dobit – ali i veliki rizici. Ništa nije bilo sigurno. Ništa nije bilo nemoguće uzdrmati. Ako je iko to znao, to je bila Faje.

Okrenula se i pogledala prelepi par koji je ležao unutra, na krevetu. Nasmejala im se. U tom trenutku, nije želela da razmišlja o zabrinutom izrazu lica svoje prijateljice; u tom trenutku nije želela da razmišlja o svemu što je bilo pred njom. Želela je nešto drugo.